

LBRIS

We know
books

Seria DEMON

Omul Pictat
Sulița Deșertului
Războiul la lumina zilei
Tronul de Cranii
Miezul

PETER V.
BRETT

RĂZBOIUL
— LA —
LUMINA ZILEI

A TREIA PARTE
DIN SERIA
DEMON

Ediția a II-a
Traducere din limba engleză de
ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

CUPRINS

Prolog – Inevera.....	7
1. Arlen.....	41
2. Promisa.....	59
3. Ovăziștenii.....	71
4. Întoarcerea.....	92
5. Veghetorul Hayes.....	128
6. Cercele.....	152
7. Ucenicia.....	156
8. <i>Sharum</i> nu se pleacă.....	195
9. Ahmann.....	230
10. Temerile lui Kenevah.....	251
11. Ultima masă.....	268
12. Cei o sută.....	294
13. Reprezentație pentru mulțime.....	320
14. <i>Cântecul Asfințirii</i>	337
15. Femeile din familia Paper.....	378
16. Unde nu se poate vâri un <i>Khaffit</i>	395
17. <i>Zahven</i>	420
18. Întâlnire încordată.....	436
19. Scuipat și vânt.....	474
20. Un singur martor.....	496
21. Aure.....	527
22. Lună nouă.....	557

23. Capcana	583
24. Uzură.....	616
25. Cercul pierdut.....	634
26. <i>Sharum'ting</i>	643
27. Asfințirea	681
28. Cules timpuriu.....	701
29. Eunucul.....	716
30. Bunul meu prieten	737
31. În viață	748
32. <i>Domin Sharum</i>	755
<i>Dicționar krasian</i>	769
<i>Mulțumiri</i>	779

PROLOG

INEVERA

300 D.Î.

Inevera și fratele ei, Soli, stăteau în lumina soarelui. Țineau între tălpile goale rama câte unui coș, răsucind-o cu abilitate în timp ce degetele mâinilor împleteau. La acea oră înaintată a zilei, în cortul lor nu era decât o fâșie îngustă de umbră. Mama celor doi, Manvah, stătea acolo, împletind la rândul ei un coș. Mormanul de ramuri tari, de curmal, din centrul inelului format din ei trei se micșora fără încetare pe măsură ce lucrau.

Inevera avea nouă ani. Soli avea aproape de două ori pe-atât, dar era încă tânăr pentru cineva înveșmântat ca un *dal'Sharum* în toată puterea cuvântului, în robe negre cu mirosul de vopsea încă proaspăt. Le dobandise cu abia o săptămână în urmă și stătea pe o rogojină, ca să fie sigur că nu se lipea de ele nelipsitul praf din Marele Bazar. În partea de sus, veșmântul era lejer, lăsând la vedere un piept neted și musculos, lucind de transpirație.

Își făcu vânt cu o frunză.

— Pe boășele lui Everam, în robele astea te-ncingi. Aș vrea să mai pot încă umbla doar în *bido*.

— Te poți bucura de umbră dacă ți-o dorești, *Sharum*, spuse Manvah.

Soli îi răspunse cu un „st“, clătinând din cap.

— La asta te așteptai? Să mă-ntorc aici îmbrăcat în negru și să încep să dau porunci, ca...

Manvah chicoti.

— Nu voiam decât să mă conving că rămâi băiețelul meu dulce.

— Numai pentru tine și pentru draga mea surioară, lămuri Soli lucrurile, întinzând mâna ca să ciufulească părul Ineverei.

Ea îi îndepărtă degetele plesindu-l, dar o făcu zâmbind. Zâmbea întotdeauna când era Soli în preajmă.

— Cu oricine altcineva, sunt la fel de rău ca un demon al nisipului.

— Pfui, spuse Manvah, respingând ideea cu o fluturare de mână, dar Inevera rămase pe gânduri.

Văzuse ce le făcuse Soli celor doi băieți majah care o necăjiseră în bazar când erau mai mici, iar despre cei slabi știa că nu-i supraviețuiesc nopții.

Își termină coșul și îl adăugă peste una dintre numeroasele stive. Apoi le numără la iuțea.

— Încă trei, și le vom avea gata pe toate cele cerute de *Dama* Baden.

— Poate, când vine să le ia, Cashiv o să mă invite la petrecerea Lunii Pline, zise Soli.

Cashiv era *kai'Sharum* ai lui *Dama* Baden și *ajin'pal* al lui Soli, adică războinicul de care fusese legat și alături de care luptase în prima sa noapte în Labirint. Se spunea că e cea mai puternică legătură dintre doi bărbați.

Manvah pufni.

— Dacă o face, *Dama* Baden o să te pună pe tine să duci un coș, despuiat și uleiat, ca să sărbătorești Luna Plină oferindu-te din plin unuia dintre bătrânii lui linge-blide libidinoși.

Soli râse.

— Am auzit că nu de cei bătrâni trebuie să te temi. Cei mai mulți se mulțumesc doar să privească. Tinerii poartă la cingătoare sticlucle cu ulei.

Ofă.

— Cu toate astea, Gerraz a slujit la ultima petrecere a sulițașilor lui *Dama* Baden și a povestit că *dama* i-a dat două sute de draki. Pentru asta merită să te doară dosul.

— Să nu te-audă taică-tău spunând așa ceva, îl preveni Manvah.

Privirea lui Soli zvâcni către draperia de la intrarea încăperii din fundul cortului, unde dormea tatăl lui.

— Mai curând sau mai târziu, o să afle că fiul lui e *push'ting*, spuse Soli. N-o să mă însor cu o biată fată doar ca să nu știe el.

— De ce nu? întrebă Manvah. Ar putea împleti alături de noi, și ar fi chiar atât de groaznic să-ți lași sămânța în ea de câteva ori și să-mi dăruiești nepoți?

El se strâmbă.

— Pentru asta trebuie să aștepti să se mărite Inevera. Se uită la ea. Măine e *Hannu Pash* pentru tine, surioară. Poate că *dama'ting* îți vor găsi un bărbat!

— Nu schimba vorba! Manvah îl plesni cu o frunză de curmal. Poți înfrunta ceea ce află între zidurile Labirintului, dar nu și ceea ce se află între coapsele unei femei?

Soli se strâmbă iarăși.

— Cel puțin în Labirint sunt înconjurat de bărbați puternici, asudați. Și, cine știe? Poate c-o să-i plac unui *dama push'ting*. Cei puternici, ca Baden, își țin *Sharum*-ul preferat în garda personală, care nu luptă decât în timpul Asfințirii! Imaginează-ți, numai trei nopți pe lună în Labirint!

— Tot e cu trei nopți prea mult, bombăni Manvah.

Inevera era nedumerită.

— Labirintul nu e un loc sfânt? O onoare?

Manvah scoase un mormăit și reîncepu să împletească. Soli se uită la ea multă vreme, cu privirea pierdută. Zâmbetul vesel îi dispăru de pe față.

— Labirintul e moarte sfântă, spuse, într-un târziu. Un bărbat care moare acolo are asigurat locul în Paradis, dar eu, unul, încă nu sunt nerăbdător să-l întâlnesc pe Everam.

— Îmi pare rău, spuse Inevera.

Soli se scutură și zâmbetul îi reveni pe buze în clipa următoare.

— E mai bine să nu-ți faci griji pentru așa ceva, surioară. Labirintul nu e o povară pe care s-o porți tu.

— Fiecare femeie din Krasia poartă povara asta, fiule, spuse Manvah, deși nu luptă alături de voi.

În momentul acela, de dincolo de draperia din spatele cortului se auziră un geamăt și un foșnet. Câteva clipe mai târziu, își făcu apariția Kasaad. Tatăl Ineverei nici măcar nu se uită la Manvah când o înghionti cu vârful cizmei ca să plece de pe fâșia de umbră, lăsându-i lui acel loc râvnit. Aruncă jos două perne și se trânti pe ele, dând peste cap o ceșcuță de couzi. Își turnă imediat alta, strângând din ochi, deranjat de

lumină. Ca de obicei, privirea îi alunecă peste Inevera de parcă n-ar fi existat, oprindu-se repede asupra fratelui ei.

— Soli! Lasă coșul ăla jos! Acum ești *Sharum*, n-ar trebui să lucrezi cu mâinile, ca un *khaffit*!

— Tată, trebuie să terminăm repede niște coșuri cerute, răspunse Soli. Cashiv...

— Pfi! făcu Kasaad, fluturându-și mâna cu dispreț. Nu-mi pasă ce vrea *push'ting*-ul ăla uleiat și parfumat! Lasă coșul jos și ridică-te de-acolo până nu te vede cineva mănjindu-ți noile robe negre. E destul de rău că trebuie să-ți irosești ziua în bazarul murdar.

— Se pare că n-are nici cea mai mică idee de unde vin banii, bombăni Soli, prea încet ca să-l audă Kasaad.

Nu se opri din împletit.

— Sau mâncarea de pe masa lui. Manvah își dădu ochii peste cap. Oftă. Mai bine dă-i ascultare.

— Acum sunt *Sharum*, pot face orice vreau. Cine e el ca să-mi spună mie să nu împletesc ramuri de curmal, dacă asta mă liniștește?

În timp ce vorbea, mâinile lui Solo se mișcau chiar mai repede decât până atunci, atât de repede încât degetele nu i se vedeau clar. Coșul la care lucra era aproape gata și părea hotărât să-l termine. Inevera îl privea uluită. Soli putea să-mpletească aproape la fel de repede ca Manvah.

— E tatăl tău, insistă Manvah. Dacă nu faci ce spune, o să ne pară rău tuturor.

Se întoarse spre Kasaad și își îndulci glasul.

— Tu și Soli nu trebuie să rămâneți aici decât până când vestește *dama* amurgul, bărbate.

Kasaad se înnegură la față și dădu peste cap încă o căniță.

— Cum am izbutit să-l nemulțumesc pe Everam atât de tare încât eu, marele Kasaad asu Kasaad am'Damaj am'Kaji, care a trimis în abis *alagai* fără număr, să mă înjosesc păzind un morman de coșuri? Arată cu mâna către stivele în care își aranjaseră ceilalți munca, privindu-le cu dezgust. Ar trebui să mă pregătesc pentru *alagai'sharak* și pentru gloria nopții!

— Adică să bea cu ceilalți *Sharum*, murmură Soli, la urechea Ineverei. Unitățile care se adună devreme merg în centrul Labirintului, unde lupta

e feroce. Cu cât tândăleşte mai mult, cu atât are mai puține șanse să înfrunte un *alagai* după ce s-a îmbătat cu couzi ca un pișat de cămilă.

Couzi. O băutură detestată de Inevera. Făcută din grâne fermentate și aromată cu scorțișoară, se vindea în sticle mici, de lut, și se bea din ceșcuțe încă și mai mici. Mirosul unei sticle goale era de-ajuns ca să ardă nările Ineverei și s-o năucească. În aroma aia nu se simțea scorțișoara. Se spunea că gustul ei se simte clar abia după trei cești, dar în al cui cuvânt te mai puteai încrede după ce băuse atâta couzi? Era știut că te face să exagerezi și îți dă iluzia grandorii.

— Soli! se răsti Kasaad. Lasă munca în seama femeilor și vino să bei cu mine! Să sărbătorim moartea celor patru *alagai* pe care i-ai ucis azi-noapte!

— Ai zice c-am făcut singur treaba unei unități întregi, mormăi Soli. Degetele i se mișcau încă și mai repede. Nu beau couzi, tată, strigă apoi. Evejah-ul o interzice.

Kasaad pufni, dând peste cap o altă ceșcuță.

— Manvah! Atunci, pregătește-i fiului tău *sharik* niște ceai! Dădu din nou ceșcuța peste cap, dar de data asta din ea se scurseră doar câteva picături. Și mai adu-mi couzi.

— Everam să-mi dea răbdare, murmură Manvah. Asta a fost ultima sticlă, bărbate, strigă apoi.

— Atunci du-te și mai cumpără, se rățoi Kasaad.

Inevera auzi dinții mamei ei scrâșnind.

— Jumătate dintre corturile din bazar s-au închis deja, bărbate, și trebuie să terminăm coșurile înainte de sosirea lui Cashiv.

Kasaad își flutură mâna a dezgust.

— Cui îi pasă dacă mizerabilul ăla de *push'ting* trebuie s-aștepte?

Soli răsuflă scurt, și Inevera văzu o pată de sânge pe mâna lui, tăiată de marginea ascuțită a unei frunze de curmal. El strânse din dinți și continuă să-mpletească.

— Să-mi fie cu iertare, onorate soț, dar trimisul lui *Dama* Baden n-o să aștepte, zise Manvah, văzându-și de împletit. Dacă sosește și nu sunt gata toate coșurile, o să coboare aleea să cumpere iar de la Krisha. Și, dacă nu ia coșurile noastre, n-o s-avem bani pentru birul tău de război și cu atât mai puțin pentru couzi.

— Ce?! zberă Kasaad. Ce-ai făcut cu banii mei? Aduc acasă o sută de draki în fiecare săptămână!

— Dintre care o jumătate se întorc înapoi, la *dama*, ca bir de război, iar tu iei de fiecare dată douăzeci ca bani de buzunar. Restul se duc ca să ai couzi și cușcuș, și n-ajung nici pe departe, mai ales când aduci acasă, de fiecare sabat, o jumătate de duzină de *Sharum*-i însetați. Couzi e scump, bărbate. *Dama* taie degetele mari ale mâinilor oricărui *khaffit* prins că-l vinde, așa că riscul se-adaugă în preț.

Kasaad scupă.

— *Khaffit* ar vinde și soarele, dacă l-ar putea da jos de pe cer. Acum fugi și cumpără ceva care să-mi facă mai ușoară așteptarea acelei jumătăți de bărbat.

Soli își termină coșul, se ridică și îl trânti deasupra stivei sale.

— Mă duc eu, mamă. Chabin trebuie să aibă, și el nu închide nici odată înainte de a se vesti amurgul.

Ochii lui Manvah se îngustară, dar nu și-i desprinse de pe împletitură. Și ea începuse să lucreze mai repede, acum contururile mâinilor ei iuți erau neclare.

— Nu-mi place să pleci când avem munca unei luni întregi în văzul tuturor.

— N-o să ne jefuiască nimeni când e tata aici, spuse Soli, dar, când se uită la Kasaad, care încerca să lingă ultima picătură de lichid din sticla de couzi, oftă. O să mă-ntorc atât de repede încât nici n-o să știu c-am plecat.

— Înapoi la treabă, Inevera! se răsti Manvah, când Soli plecă în fugă.

Inevera se uită în jos, dându-și seama că numai ea încetase lucrul ca să urmărească tot ce se petrecuse. Reîncepu imediat să împletească.

Pe tatăl ei nu îndrăznea să-l privească direct, dar nu se putea împiedica să tragă cu coada ochiului către el. Kasaad se uita la Manvah, care râsucea coșul cu picioarele ei abile. Roba neagră i se ridicase în timp ce lucra, dezgolindu-i gleznele și pulpele.

Bărbatul ei își duse mâna la încheietura picioarelor și se frecă.

— Vino, nevastă, așa vrea...

— Trebuie. Să. Muncesc.

Manvah luă o creangă de curmal din grămadă și îi rupse frunzele cu pocnete puternice.

Kasaad păru sincer nedumerit de răspunsul ei.

— De ce-ți refuzi bărbatul, cu nici o oră înainte de a pleca în noapte?

— Fiindcă mi-am frânt spatele stând aplecată deasupra coșurilor ăstora mai multe săptămâni, răspunse Manvah. Fiindcă e târziu și pe alee s-a lăsat liniștea. Și fiindcă am un stoc întreg, fără niciun alt paznic în afară de un bețiv în călduri!

Kasaad râse scurt.

— De cine să le păzească?

— Într-adevăr, de cine? întrebă o voce și, când se întoarseră cu toți către sunetul ei, o văzură pe Krishna apărând de după un colț și intrând în cort.

Era o femeie voinică. Nu grasă – în Sulița Deșertului doar câțiva se bucurau de luxul ăsta –, ci fiica unui luptător, lată în spate, cu pasul greu și mâinile bătătorite. Aidoma lui Manvah, purta, ca orice *dal'ting*, obișnuitul veșmânt negru, care o acoperea din creștet până-n tălpi. Împletea și ea coșuri, fiind principala rivală a lui Manvah din tribul Kaji – nu tot atât de îndemnatică, dar mai ambițioasă.

Intră în cort urmată de alte patru femei în negrul purtat de *dal'ting*. Două, cu fețele acoperite de vălul negru, îi erau surori de cununie, împărțeau același bărbat. Celelalte, cu fețele descoperite, erau ficele ei nemăritate. Dar înfățișarea lor mai degrabă îi puneă pe bărbați pe fugă decât să-i îndemne să și le facă neveste. Niciuna dintre cele cinci femei nu era firavă și se împrăștiară prin cort ca șacalii care încolțesc un iepure.

— Lucrezi până la ore târzii, observă Krishna. Cele mai multe corturi și-au legat clapele de la intrare.

Manvah ridică din umeri, fără să-și ia ochii de la coșul pe care-l împletea.

— Până la vestirea stingerii mai e aproape o oră.

— Înainte de Petrecerea de Lună Plină de la *Dama* Baden, Cashiv vine întotdeauna la sfârșitul zilei, nu-i așa? întrebă Krishna.

Manvah nu-și ridică privirea.

— Mușteriii mei nu-s treaba ta, Krishna.

— Sunt, când te folosești de fiul tău *push'ting* ca să-i furi pe-ai mei, veni răspunsul, cu voce joasă, amenințătoare.

Fiicele Krishnei se apropiară de Inevera, așezându-se între ea și mama ei. Surorile de cununie se îndreptară spre partea din spate a cortului, către Kasaad.

De data asta, Manvah se uită în sus.

— N-am furat nimic. Cashiv a venit aici, spunând că toate coșurile tale se rup când le umple. Dacă nu-ți merge negoțul, vina e a împletitoarelor tale, nu a mea.

Krishna dădu din cap, luând coșul abia adăugat de Inevera peste celelalte.

— Tu și fiica ta faceți treabă bună, spuse, plimbându-și un deget peste împletitură.

Pe urmă azvârli coșul jos și își apăsă peste el talpa unei sandale.

— Femeie, cum îndrăznești? zberă Kasaad uluit, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Sări în picioare sau cel puțin încercă s-o facă și se clătină nesigur. Își căută din ochi sulita și scutul, dar erau în despărțitura din spate a cortului.

În vreme ce începea să se dezmeticească, cele două surori de cununie ale Krishei se mișcau ca una. Din mânecile largi le coborâră în mâini bastoane scurte, din lemn de ratan, înfășurate în pânză neagră. Una dintre ele îl înhăță de umeri întorcându-l astfel încât să primească lovitură celeilalte în pânțece și îl ținu ca să se asigure că-l nimerea în plin. Rămas fără aer, Kasaad gemu de durere, iar femeia continuă, pocnindu-l la încheietura picioarelor. Geamătul lui deveni țipăt strident.

Inevera scoase un strigăt și sări în picioare, dar fucele Krishei o înșfăcară cu brutalitate. Și Manvah dădu să se ridice, dar piciorul Krishei o lovi cu putere în față, trântind-o la pământ. Urlă din toate puterile, dar era târziu și nu se auzi niciun strigăt de răspuns.

Krishna se uită la coșul de pe podea. Izbitura sandalei ei nu-l distrușese, își recăpătase forma de mai înainte. Inevera zâmbi numai până când o văzu ajungând cu picioarele pe el dintr-un salt și izbutind să-l strivească după trei sărituri.

În partea cealaltă a cortului, surorile de cununie ale Krishei continuau să-l bată pe Kasaad.

— Țipă ca o femeie, râse una, lovindu-l din nou între picioare.

— Și nu știe să se bată nici măcar cât o femeie, strigă cealaltă.

Își luă mâinile de pe umerii lui, iar Kasaad se prăbuși gâfâind, cu durerea și umilința amestecându-i-se pe chip. Femeile îl lăsară în pace

și se duseră să dărâme stivele cu lovituri de picior și să strice coșurile izbindu-le cu bastoanele.

Inevera încercă să se elibereze, dar femeile tinere care o țineau își întetiră strânsoarea.

— Stai potolită sau îți frângem degetele, și n-o să mai poți împleti!

Inevera încetă să se mai zbată, dar ochii i se îngustară și se foi ușor, pregătindu-se s-o lovească pe cea mai apropiată dintre ele în scobitura gleznei. Se uită la Manvah, dar mama ei clătină din cap.

Kasaad tuși scuișând sânge și se săltă în coate.

— Tărfelor! Când vor auzi *dama* una ca asta...!

Krishna îl întrerupse râzând pe înfundate.

— *Dama?* Kasaad, fiul lui Kasaad, o să te duci la ei să le spui că te-ai îmbătat cu couzi și te-au bătut niște femei? N-o să-i spui nici măcar *ajin'pal*-ului tău, dacă ți-o trage în noaptea asta!

Kasaad încercă să se ridice, dar o femeie îl lovi scurt în pânțece, și căzu pe spate. Nu se mai clinti.

— Pfui! strigă femeia. S-a pișat pe el, ca un copil!

Răseră toate.

— Asta-mi dă o idee! exclamă Krishna, așezându-se deasupra unei stive răsturnate și săltându-și robele. De ce să asudăm strivind coșurile astea oribile, când e mai simplu să le murdărim?

Se ghemui și-și lăsă udul să curgă, mișcându-și soldurile într-o parte și în alta, ca să improaște cât mai multe coșuri. Celelalte femei râseră și-și ridicară la rândul lor robele, ca să facă același lucru.

— Sărmana Manvah! o batjocori Krishna. Cu două creaturi de parte bărbătească în familie, dar cu niciun bărbat. Bărbatul ți-e mai rău decât un *khaffit*, iar fiul *push'ting* e atât de ocupat cu suptul mătărăngilor, că nici măcar nu mai dă pe-aici.

— Nu-i chiar așa.

Inevera se întoarse la timp ca să vadă pumnul gros al lui Soli închizându-se în jurul încheieturii mâinii uneia dintre tinerele care o țineau. Femeia țipă de durere când Soli îi smuci brațul în sus, răsucindu-i-l cu cruzime, iar el lovi apoi cu piciorul, trântindu-i sora lată la pământ.

— Tacii! îi spuse femeii care țipa. Atinge-te încă o dată de sora mea, și-ți tai mâna din încheietură în loc să ți-o răsucesc.

— Rămâne de văzut, *push'ting*, spuse Krishna.

Surorile ei de cununie își lăsaseră robele în jos și se apropiau de Soli, cu bastoanele pregătite să lovească. Krishna zvacni din încheietură și propria bătă îi alunecă în mână.

Inevera icni, dar Soli, deși neînarmat, se apropie de ele fără nicio teamă. Prima femeie încercă să-l lovească, dar el era mai iute, se trase într-o parte, ferindu-se, și o prinse de braț. Se auzi un pocnet și femeia căzu urlând, iar bastonul rămase în mâna lui Soli. Cealaltă femeie îl atacă, însă el îi pară prima lovitură înainte de a o pocni peste față cu toată puterea. Toate mișcările lui erau line, bine exersate, ca un dans. Inevera îl privise făcând exerciții de *sharusahk* când venea acasă din *Hannu Pash*, în zilele Asfințirii. Femeia se prăbuși, iar Inevera o văzu săltându-și vâlul ca să scuipe sânge din belșug.

Când se repezi Krishna la el, Soli își aruncă bastonul și îl prinse pe al ei în mână, oprindu-i lovitură. Cu cealaltă mână o prinse de guler, o răsuci și o aplecă, cu fața în jos, peste un morman de coșuri. O izbi și cu capul de pământ, apoi îi prinse robele de tiv și i le săltă mai sus de talie.

— Te rog, se văicări Krishna. Fă ce vrei cu mine, dar cruță fecioria ficelor mele!

— Pfui! Soli scuipă, cu dezgustul vizibil pe față. Mai degradă i-o trag unei cămile!

— Ei, haide, *push'ting*, îl batjocori ea, unduindu-și șoldurile. Închipuie-ți că-s bărbat și ia-mi fundul.

Soli luă bătă ei de ratan și începu s-o bată. Vocea lui era groasă, acoperea pocnetele sonore ale lemnului pe pielea dezgolită și urletele ei de durere.

— Și dacă nu ești *push'ting*, tot te ferești să-ți vâri bărbăția într-un morman de balegă. Cât despre fetele tale, n-aș face nimic care să-ntârzie clipa când își vor pune în sfârșit vâluri peste mutrele lor urâte, la nunta cu câte un biet *khaffit*.

Își luă mâna de pe ceafa ei, dar continuă s-o bată, mânându-le cu loviturile pe ea și pe celelalte femei afară din cort. Fiicele Krishnei le sprijineau pe surorile de cununie și se îndepărtară toate împleticindu-se.

Manvah se ridică și se scutură de praf. Se apropie de Inevera, fără să-i dea nicio atenție lui Kasaad.

— Ești teafără?

Fata făcu semn că da.

— Vezi ce-i cu marfa, spuse Manvah. N-au avut prea mult timp. Poate izbutim să salvăm...

— Prea târziu, zise Soli, arătând către alee.

Se apropiau trei *Sharum*, în robe negre fără mâneci și cu platoșele negre, de oțel forjat, dând un plus de farmec piepturilor lor cu mușchi deja perfecți. Aveau fâșii de mătase neagră legate în jurul bicepsilor reliefați și purtau brățări de piele cu ținte. De spate aveau prinse scuturi aurii strălucitoare și își țineau sulțile scurte cu nepăsare, mergând cu grațioasa lejeritate a lupilor plecați după pradă.

Manvah înșfăcă un urcior mic, vărsă apa din el peste Kasaad, care gemu și se ridică pe jumătate.

— Înăuntru, repede! se răsti femeia, lovindu-l fără milă cu piciorul ca să-l pună în mișcare. Bărbatul mormăi, dar izbuti să se târască dincolo de draperie, unde nu putea fi văzut.

— Cum arăt?

Soli își scutură roba și trase de ea, deschizând-o mai tare în față.

Întrebarea era ridicolă. Inevera nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de frumos ca fratele ei.

— Minunat, îi răspunse, în șoaptă.

— Soli, încântătorul meu *ajin'pal!* strigă Cashiv.

Avea douăzeci și cinci de ani, era *kai'Sharum* și de departe cel mai chipeș dintre cei trei, cu barba tunsă scurt lucind de ulei parfumat și cu pielea bronzată de o nuanță ideală. Avea platoșa împodobită cu soarele scăpărător al lui *Dama Baden* – fără îndoială din aur curat – și o peruză imensă în mijlocul turbanului.

— Am sperat c-o să te găsesc când vin să iau marfa...

Ajunse destul de aproape ca să vadă harababura din cort.

— ...din seara asta. O, cerule! Pe-aici a trecut o turmă de cămile? Simți mirosul din aer. Și s-a pișat în trecere?

Luă vâlul de mătase albă care-i înconjura lejer gâtul și și-l duse la nas. Însoțitorii săi făcură același lucru.

— Am avut niște... necazuri, răspunse Soli. E vina mea, am plecat pentru câteva minute.

— E o mare rușine.

Cashiv se apropie de Soli părand să n-o vadă pe Inevera. Întinse un deget și și-l trecu peste pieptul muscular al fratelui ei, în locul unde îl pătase un strop de sânge improșcat. Frecă gânditor sângele între degetul mare și arătător.

— Totuși, s-ar zice că ai revenit la timp ca să pui lucrurile la punct.

— E puțin probabil să se mai întoarcă vreodată turma aia de cămile, spuse Soli.

— Dar și-au atins scopul, continuă Cashiv, cu tristețe. Va trebui să cumpărăm din nou coșuri de la Krisha.

— Te rog, insistă Soli, punându-și mâna pe brațul lui Cashiv, avem mare nevoie să vindem marfa asta. Nu e distrusă în întregime. N-am putea să-ți dăm măcar jumătate?

Cashiv se uită la mâna de pe brațul lui și zâmbi. Arată harababura de coșuri cu un gest disprețuitor.

— Pfu! Dacă e pișat unul, sunt pișate toate. Nu-i putem duce stăpânului nostru obiecte astfel întinate. Toarnă o găleată de apă pe ele și vinde-le unor *khaffit*.

Veni mai aproape și-și puse din nou mâna pe pieptul lui Soli.

— Dar, dacă ai nevoie de bani, i-ai putea câștiga ducând coșuri în timpul petrecerii de mâine, în loc să le vinzi. Își strecură degetele sub roba largă a lui Soli ca să-i mângâie umărul. Te-ai putea întoarce acasă cu de trei ori prețul acestor coșuri, dacă... le vei duce cum se cuvine.

Soli zâmbi.

— Coșurile n-au taine pentru mine, Cashiv. Nimeni nu le poate duce mai bine

Cashiv râse.

— Vom trece pe-aici mâine-dimineață, să te luăm la petrecere.

— Ne întâlnim pe terenul de instrucție, spuse Soli.

Cashiv dădu din cap, apoi el și însoțitorii lui se îndepărtară pe alee, mergând agale către cortul Krishnei.

Manvah își puse mâna pe umărul lui Soli.

— Îmi pare rău că ai fost nevoit să faci așa ceva, fiule.

El ridică din umeri.

— În unele zile ești cel care posedă, iar în altele cel posedat. Singura parte care nu-mi place e că a câștigat Krisha.

Manvah își săltă vâlul atât cât era nevoie ca să scuipe pe pământ.

— N-a câștigat nimic. N-are ce coșuri să vândă.

— De unde știi? se miră Soli.

Mama lui chicoti.

— Acum o săptămână am pus rozătoare în cortul unde-și ține marfa.

După ce le ajută să facă ordine în cort, Soli le conduse în casa mică, din chirpici, în care locuiau. Salvaseră cele mai multe coșuri, dar unele trebuiau reparate. Manvah ducea în spate o legătură mare de ramuri de curmal.

— Trebuie să mă grăbesc s-ajung la adunare, spuse Soli.

Inevera și Manvah îl strânseseră în brațe și îl sărutară înainte să le întoarcă spatele, luând-o la fugă prin orașul întunecat.

Înăuntru, mama și fiica descuiară trapa glifată și coborâră să-și petreacă noaptea în Orașul de Jos.

Toate clădirile din Krasia aveau în adâncul pământului cel puțin un nivel, aflat în legătură cu coridoarele îndreptate către Orașul de Jos propriu-zis, un fagure imens de tunele și peșteri, care se întindea pe kilometri întregi. Acolo se adăposteau noapte de noapte femeile, copiii și *khaffit*-ii, în vreme ce bărbații luptau în *alagai'sharak*. Lespezi imense de piatră tăiată împiedicau demonii să se înalțe din abisul lui Nie, iar pe ele erau dăltuite glife puternice, menite să-i țină la distanță pe cei care se materializaseră în altă parte.

Orașul de Jos era un refugiu de necucerit, construit nu doar ca să adăpostească mulțimea din cetate, ci și pentru a fi el însuși o cetate, dacă s-ar fi întâmplat inimaginabilul și *alagai*-ii ar fi cucerit Sulița Deșertului. Toate familiile aveau odăi în care să doarmă, existau școli, palate, case de rugăciune și multe altele.

Inevera și mama ei împărțeau doar un mic subsol cu saltele pentru dormit, o încăpere rece pentru păstrarea mâncării și o alta, foarte mică, cu un puț adânc ca latrină.

Manvah aprinse o lampă, se așezară la masă și își potoliră foamea cu mâncare rece. După ce spălară vasele, Manvah desfăcu legătura de ramuri. Inevera veni s-o ajute.

Mama ei clătină din cap.

— La culcare cu tine. Mâine ai o zi grea. Nu te vreau cu ochii roșii și somnoroasă când o să-ți pună *dama'ting* întrebări.

Inevera se uită la fetele din fața ei, care, însoțite de mamele lor, așteptau într-un șir lung să intre în pavilionul *dama'ting*. Miresele lui Everam hotărâseră că, atunci când *dama* vesteau, din minaretele lor, zorii zilei echinocțiului, toate fetele care împliniseră nouă ani trebuiau să se înfățișeze pentru *Hannu Pash*, ca să afle care era calea vieții așternută de Everam înaintea lor. Pentru un băiat, *Hannu Pash* dura mai mulți ani, dar pentru o fată nu însemna decât o singură precizie a unei *dama'ting*.

Celor mai multe li se spunea pur și simplu că sunt fertile și li se dădea primul lor acoperământ de cap, dar câteva aveau să iasă din pavilion logodite sau după ce primiseră o nouă ocupație. Altele, mai ales cele sărace și neinstruite, erau cumpărate de la tații lor și învățau dansul de pernă, pentru a fi trimise apoi în Marele Harem, unde-i slujeau pe războinicii din Krasia ca *jiwah'Sharum*. Era o onoare pentru ele să poarte în pânțele luptători care aveau să-i înlocuiască pe cei morți, ținându-le piept demonilor în *alagai'sharak*, noapte de noapte.

Inevera se trezise plină de entuziasm, își îmbrăcase rochia cafenie și își periașe părul negru și des. Îi curgea pe umeri ondulându-se de la sine și lucind ca mătasea, dar era ultima zi când lumea mai putea să-i vadă. Avea să intre în pavilionul *dama'ting* ca fată, pentru a ieși ca tânără femeie, al cărei păr n-avea să mai desfete decât ochii bărbatului ei. Avea să-și lepede rochia cafenie, ca să reapară în lume purtând cuvenitul negru.

— O fi fiind echinox, dar luna e plină, zise Manvah. Măcar asta e de bun augur.

— Poate o să mă ia *Damaji* în haremul lui, spuse Inevera. Aș putea trăi într-un palat, cu o zestre atât de mare încât n-ai mai fi nevoită să împletești niciodată.

— Iar tu n-ai mai vedea niciodată soarele, îi răspunse Manvah, destul de încet ca să n-o audă decât ea, și n-ai mai putea vorbi decât cu surorile tale de cununie, așteptând să-i dăruiești plăcere unui bărbat destul de bătrân ca să-ți fie străbunic. Clătină din cap. Cel puțin birul nostru e plătit și ai doi bărbați care să-ți poarte de grijă, așa că sunt puține șanse să-i fii vândută Marelui Harem. Dar până și asta ar fi o soartă mai bună decât să fii găsită stearpă și privită cu dispreț, ca *nie'ting*.

Nie'ting. Inevera se cutremură numai gândindu-se la asta. Celor găsite cu pânțele lipsit de puterea de a da rod nu li se îngăduia niciodată

să se îmbrace în negru, rămâneau toată viața în cenușiu, ca un *khaffit*, cu fețele descoperite cu rușine.

— Poate-o să fiu aleasă să devin *dama'ting*, spuse ea.

Manvah clătină din cap.

— N-o să fii. N-aleg niciodată pe nimeni.

— Bunica zice că, în anul când a trecut ea prin încercarea asta, au ales o fată, spuse Inevera.

— S-a întâmplat acum cel puțin cincizeci de ani, răspunse Manvah, și Everam s-o binecuvânteze pe onorata mamă a tatălui tău, dar e inclinată să-nflorească faptele.

— Și atunci de unde vin toate *nie'dama'ting*? se miră Inevera, vorbind despre ucenicele femeilor sfinte, cu fețe dezgolite, dar înveșmântate în albul logodnicelor lui Everam.

— Unii spun că Everam însuși le lasă grele pe Mirese și că *nie'dama'ting* sunt fiicele lor.

Inevera își privi mama înălțând dintr-o sprânceană, ca și cum s-ar fi întrebat dacă nu cumva glumea.

Manvah ridică din umeri.

— E o explicație la fel de bună ca oricare alta. Îți pot spune că nicio altă mamă din piață n-a văzut vreodată o fată aleasă și că nici n-a recunoscut chipul vreuneia.

— Mamă! Surioară!

Pe fața Ineverei se lăți un zâmbet când îl văzu pe Soli apropiindu-se, urmat de Cashiv. Hainele negre ale fratelui ei erau încă prăfuite din Labirint, iar pe scutul atârnat de umărul său se vedeau urmele unor lovituri noi. Cashiv arăta la fel de imaculat ca de obicei.

Inevera alergă să-l îmbrățișeze pe Soli. El răsese, o săltă cu o singură mână și o învărti în aer. Fata țipă de încântare, fără să se teamă nicio clipă. Nimic nu putea s-o înspăimânte când își avea fratele alături. Soli o lăsă cu delicatețe jos, ca pe o pană, și se duse să-și strângă în brațe mama.

— Ce cauți aici? îl întrebă Manvah. Credeam că ești deja în drum spre palatul lui *Dama* Baden.

— Sunt, răspunse Soli, dar n-am putut să-mi las sora să plece la *Hannu Pash* fără să-i doresc să se bucure de toate binecuvântările de pe Ala.

Întinse mâna și mângâie părul Ineverei. Ea încercă să-l plesnească peste degete, dar, fiind mai iute decât ea, Soli și le retrase la timp.

— Crezi că va veni și tata să mă binecuvânteze? întrebă ea.

— Ah... Soli șovăi. Din câte știu, tata încă mai doarme în spatele cortului. Azi-noapte n-a izbutit s-ajungă la adunare și i-am spus maestrului de instrucție că-l supără pântecul... iarăși.

Fratele ei ridică neajutorat din umeri și Inevera își lăsă ochii în jos, ca să nu-i vadă dezamăgirea.

El se aplecă, întinse un deget, săltându-i bărbia cu blândețe, și privirile li se întâlniră.

— Știu că tata vrea, ca și mine, să ai parte de toate binecuvântările, chiar dacă îi e greu s-o spună.

Ea dădu din cap.

— Știu. Își mai aruncă brațele în jurul gâtului lui Soli, pentru o ultimă oară înainte de plecarea lui. Mulțumesc!

Cashiv se uită la ea de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară. O privi cu zâmbetul lui frumos și se înclină.

— Fii binecuvântată, Inevera vah Kasaad, acum, când devii femeie! Îți doresc un soț bun și mulți fii, la fel de frumoși ca fratele tău.

Inevera surăse și-și simți obrajii în flăcări în vreme ce războinicii se îndepărtau fără grabă.

Într-un târziu, șirul se puse în mișcare. Ziua se scurse încet în timp ce așteptau sub soarele fierbinte, fiindcă în pavilion fetele intrau doar câte una, însoțită de mama ei. Unele rămâneau înăuntru numai câteva minute, iar altele aproape câte o oră. Toate ieșeau îmbrăcate în negru, părând deopotrivă umilite și ușurate. Unele se uitau lung în gol, frecându-și brațele cu gândul dus și lăsându-se conduse către casă de mamele lor.

Când se apropiară de partea din față a șirului, mama ei o strânse mai tare de umeri și îi simți unghiile înfigându-se în haine prin rochie.

— Ține-ți ochii în jos și limba în frâu când nu ți se vorbește! șuieră Manvah. Nu răspunde niciodată la o întrebare cu o alta și nu contrazice niciodată. Repetă după mine: „Da, *dama'ting*.“

— Da, *dama'ting*, spuse ea.

— Întipărește-ți răspunsul ăsta în minte, îi ceru Manvah. Când aduci o ofensă unei *dama'ting*, ofensezi soarta însăși.

— Da, mamă.

Inevera înghiți în sec și își simți măruntaiele ca strânse în clește. Ce se petrecea în pavilion? Trecuse și mama ei prin același ritual? De ce anume se temea atât?

O *nie'dama'ting* deschise clapa pavilionului și fata care intrase înaintea Ineverei ieși. Avea acoperitoare de cap, dar era cafenie, ca și rochia pe care încă o purta. Mama ei o ținea cu blândețe de umeri, murmurând cuvinte alinătoare în timp ce se îndepărtau împleticindu-se, dar plângeau amândouă.

Nie'dama'ting le urmări cu o privire senină, apoi se întoarse spre Inevera și spre mama ei. Avea în jur de treisprezece ani și era înaltă și voinică, cu pomeți osoși și cu un nas coroiat care îi dădea înfățișarea unei păsări de pradă.

— Numele meu e Melan. Le făcu semn să intre. *Dama'ting* Qeva vă va primi îndată.

Inevera răsuflă adânc în vreme ce ea și mama ei își scoaseră pantofii și desenară glife în aer, apoi intrară în Pavilionul *Dama'ting*.

Razele soarelui pătrundeau prin acoperișul înalt, de pânză, umplând imensul pavilion de o lumină strălucitoare. Totul era alb, de la pereți până la mobila pictată și la podeaua din pânză groasă.

Asta făcea sângele cu atât mai înspăimântător. În holul de la intrare, pe podea se lăfăiau bălți mari, roșii și maronii, și dăre groase de urme roșii, noroioase, îndreptate către despărțiturile din ambele părți.

— E sânge de *Sharum*, spuse o voce, și Inevera tresări violent, văzând-o pentru prima oară pe Mireasa lui Everam aflată chiar în fața lor, cu robele albe contopindu-i-se aproape perfect cu albul din fundal. Al răniților aduși în zori din *alagai'sharak*. Pânza podelei e tăiată în fiecare zi și arsă în vârful minaretelor din Sharik Hora, în timpul chemării la rugăciune.

Ca la comandă, Inevera auzi în jur strigăte de durere. De cealaltă parte a pereților de pânză zăceau bărbați în suferință. Și-l imagină pe tatăl ei – sau, mai rău, pe Soli – printre ei și se cutremură la fiecare țipăt și la fiecare gemăt.

— Everam să mă ia acum! strigă un bărbat, cu disperare. Nu vreau să trăiesc olog!

— Pășiti cu grijă, le atrase atenția *Dama'ting* Qeva. Tălpile nu vă sunt demne să atingă sângele vărsat de onorații războinici în apărarea voastră.

Inevera și mama ei ocoliră cu băgare de seamă pânza pătată ca să ajungă față în față cu *dama'ting*. Înfașurată din creștet până în tălpi în mătase albă care nu-i lăsa la vedere decât ochii și mâinile, Qeva era înaltă și vânjoasă – ca și Melan –, dar avea rotunjimile unei femei.

— Cum te cheamă, fetițo?

Vocea Miresei lui Everam era groasă și severă.

— Inevera vah Kasaad am'Damaj am'Kaji, *Dama'ting*, răspuse Inevera, cu o plecăciune adâncă. Numită astfel după Prima Soție a lui Kaji.

La auzul adăugirii, unghiile lui Manvah i se înfipseră în umăr, și ea icni fără să vrea. *Dama'ting* nu păru să observe.

— Nu mă-ndoiesc că, după părerea ta, asta te face specială. Qeva pufni. Dacă am fi avut în Krasia câte un războinic pentru fiecare fată bună de nimic care a purtat numele ăsta, Sharak Ka s-ar fi încheiat.

— Da, *dama'ting*, răspuse Inevera, făcând o altă plecăciune în vreme ce mama ei își retrăgea unghiile.

— Tu ești una frumoasă, remarcă *dama'ting*.

Inevera se înclină.

— Mulțumesc, *dama'ting*.

— Haremurilor le e întotdeauna de folos o fată frumoasă, dacă n-a început încă să fie de folos altcumva, zise Qeva, uitându-se la Manvah. Cine e soțul tău și tu cu ce te îndeletnicești?

— *Dal'Sharum Kasaad, dama'ting*, răspuse Manvah, făcând și ea o plecăciune. Iar eu împletesc ramuri de palmier.

— Prima Soție? întrebă Qeva.

— Sunt singura lui soție, *dama'ting*.

— Bărbații se gândesc să-și tot ia neveste pe măsură ce prosperă, Manvah din tribul Kaji, dar e adevărat că se întâmplă și invers. Ai încercat să-ți găsești surori de cununie, așa cum spune Evejahul, ca să-ți ajute la împletit și ca să-i dăruiască bărbatului tău mai mulți copii?

— Da, *dama'ting*. De multe ori. Manvah scrâșni din dinți. Tații fetelor... nu și-au dat binecuvântarea.

Mireasa lui Everam mormăi. Răspunsul spunea multe despre Kasaad.

— Fata e educată?

Manvah dădu din cap.

— Da, *dama'ting*. Inevera e ucenica mea. E foarte iscusită la împletit, și am învățat-o să facă socoteli și să țină registre. A citit Evejahul câte o dată pentru fiecare dintre cei șapte stâlpi ai Paradisului.

Privirea Miresei lui Everam nu dezvăluia nimic.

— Veniți cu mine.

Le întoarse spatele și se adânci mai mult în pavilion. Nu se sinchisea de sângele de pe podea și robele de mătase unduitoare îi alunecau ușor pe urme. De ele nu se lipa niciun strop. N-ar fi cutezat.

Melan mergea în spatele ei, ocolind sprintenă sângele, iar Inevera și mama ei se țineau după ea. Pavilionul era un labirint de pereți din pânză albă, cu atât de multe cotituri încât le apăreau în cale înainte de a-și da Inevera seama că există. Pe podea nu mai era sânge și chiar și țipetele răniților deveniseră sunete înăbușite. Dincolo de un cot, pereții și plafo-nul își schimbară brusc culoarea din alb în negru. Era ca și cum ar fi pășit din zi în noapte. După următorul cot, era atât de întuneric încât mama ei, în robele negre de *dal'ting*, deveni aproape invizibilă, iar *dama'ting* și ucenica ei, înveșmântate în alb, păreau imagini fantomatice.

Qeva se opri brusc și Melan o ocoli ca să deschidă o trapă pe care Inevera n-o observase. Înăuntru nu zări decât o scară de piatră care cobora către o beznă și mai neagră. Piatra tăiată era rece sub tălpile ei goale și, când Melan închise trapa în urma lor, întunericul deveni de nepătruns. Coborâră încet și Inevera se îngrozi la gândul că ar fi putut să se împiedice, dând peste Mireasa lui Everam, ca să cadă apoi amândouă pe trepte.

Din fericire, scara era scurtă, însă Inevera chiar se împletici, surprinsă, când ajunse pe palier. Își regăsi repede echilibrul și nimeni nu păru să observe.

În mâna Qevei apăru ceva de un roșu strălucitor, împrăștiind o lumină sumbră, care le îngăduia să se vadă una pe alta, dar izbutea prea puțin să împrăstie beznă apăsătoare din jur. *Dama'ting* le conduse de-a lungul unui șir de chilii săpate în direct în stâncă. Pe toți pereții erau gravate glife.

— Așteaptă aici, cu Melan, îi spuse Qeva lui Manvah, iar Ineverei îi făcu semn să intre într-una dintre chilii.

Fata se cutremură când se închise ușa grea în urma lor.